Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

27. června 2013 *

„Soudní spolupráce v občanských věcech — Mediace v občanských a obchodních věcech — Směrnice 2008/52/ES — Vnitrostátní právní úprava, která stanoví obligatorní mediační řízení — Nevydání rozhodnutí ve věci samé“

Ve věci C-492/11,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Giudice di pace di Mercato San Severino (Itálie) ze dne 21. září 2011, došlým Soudnímu dvoru dne 26. září 2011, v řízení

Ciro Di Donna

proti

Società imballaggi metallici Salerno srl (SIMSA),

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, E. Jarašiūnas, A. Ó Caoimh, C. Toader (zpravodajka) a C. G. Fernlund, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci se S. Varonem, avvocato dello Stato,

— za francouzskou vládu G. de Berguesem a J-S. Pilczerem, jako zmocněnci,

— za rakouskou vládu A. Poschem, jako zmocněncem,

— za Evropskou komisi F. Moro a M. Wilderspinem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 11. dubna 2013,

vydává tento

* Jednací jazyk: italština.

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/52/ES ze dne 21. května 2008 o některých aspektech mediace v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 136, s. 3), článků 6 a 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané dne 4. listopadu 1950 v Římě a článku 47 Listiny základních práv Evropské unie.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi C. Di Donnou a Società Imballaggi Metallici Salerno (SIMSA) srl (dále jen „SIMSA“) ve věci náhrady škody způsobené na jeho automobilu, ohledně které Giudice di Pace di Mercato San Severino hodlá využít obligatorního mediačního řízení stanoveného v italském právu.

Právní rámec

Unijní právní úprava

3 Body 8 a 10 odůvodnění směrnice 2008/52 znějí takto:

„8. Tato směrnice by se měla vztahovat pouze na mediaci v přeshraničních sporech, ale nic by nemělo bránit členským státům v tom, aby její ustanovení uplatňovaly i na vnitrostátní mediační řízení.

[…]

10. Tato směrnice by se měla vztahovat na řízení, v němž dvě nebo více stran přeshraničního sporu samy dobrovolně usilují o urovnání svého sporu s pomocí mediátora. Měla by se vztahovat na občanské a obchodní věci. […]“

4 Článek 1 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Cílem této směrnice je usnadnit přístup k alternativnímu řešení sporů a podporovat smírné řešení sporů podporou využívání mediace a zabezpečením vyváženého vztahu mezi mediací a soudním řízením.“

5 Článek 3 písm. a) uvedené směrnice stanoví:

„a) ‚Mediací‘ se rozumí formální řízení, jakkoli nazvané nebo uváděné, ve kterém dvě nebo více stran sporu samy dobrovolně usilují o dosažení dohody o vyřešení sporu za pomoci mediátora. Toto řízení mohou zahájit strany sporu nebo může být navrženo či nařízeno soudem nebo stanoveno právem členského státu.

[…]“

6 Článek 5 odst. 2 této směrnice stanoví:

„Touto směrnicí nejsou dotčeny vnitrostátní právní předpisy, podle nichž je využití mediace povinné nebo je předmětem pobídek nebo sankcí, ať už před zahájením soudního řízení, nebo po jeho zahájení, za předpokladu, že tyto právní předpisy nebrání stranám sporu ve výkonu jejich práva na přístup k soudnictví.“

7 Článek 7 odst. 1 směrnice 2008/52 zní takto:

„Vzhledem k tomu, že mediace má probíhat způsobem dodržujícím důvěrnost, zajistí členské státy, aby mediátoři ani osoby zúčastněné na správě mediačního řízení nebyli nuceni předkládat důkazy v občanských a obchodních soudních řízeních nebo v rozhodčích řízeních ohledně informací vyplývajících z mediace nebo souvisejících s mediačním řízením, pokud se strany nedohodnou jinak, a to s výjimkou případů, kdy:

a) je to nutné z naléhavých důvodů veřejného pořádku dotčeného členského státu, zejména vyžaduje-li to zabezpečení ochrany nejlepších zájmů dětí nebo zabránění újmě na tělesné nebo duševní integritě člověka, nebo

b) je zpřístupnění obsahu dohody vyplývající z mediace nutné k provedení nebo výkonu dané dohody.

[…]“

Italské právo

Legislativní nařízení č. 28/2010

8 Legislativní nařízení č. 28 ze dne 4. března 2010, kterým se provádí článek 60 zákona č. 69 ze dne 18. června 2009 o mediaci k urovnávání občanských a obchodních sporů (GURI č. 53, ze dne 5. března 2010, dále jen „legislativní nařízení č. 28/2010“), bylo oznámeno Evropské komisi jako vnitrostátní opatření, kterým se provádí směrnice 2008/52.

9 Článek 5 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Ve sporech, které se týkají spoluvlastnictví, věcných práv, dělení, dědictví, rodinných smluv, nájmu, výpůjčky, pronájmu podniku, náhrady škody způsobené provozem vozidla nebo plavidla, lékařské odpovědnosti a pomluvy prostřednictvím tisku nebo jiného komunikačního prostředku, pojistných, bankovních a finančních smluv, je před podáním žaloby třeba provést mediační řízení ve smyslu tohoto nařízení […] Provedení mediačního řízení je podmínkou přípustnosti podání soudní žaloby. Námitka nepřípustnosti žaloby musí být vznesena žalovaným, pod sankcí zániku práva, nebo o ni rozhodne soud bez návrhu, nejpozději na prvním jednání. Pokud soud zjistí, že mediace již byla zahájena, ale nebyla ukončena, stanoví další jednání po uplynutí lhůty podle článku 6. Stejně postupuje v případě, že mediace ještě neproběhla; v tomto případě současně stranám stanoví lhůtu patnácti dnů k předložení žádosti o mediaci.“

10 Článek 6 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Mediační řízení trvá nanejvýš čtyři měsíce.

[…]“

11 Článek 8 legislativního nařízení č. 28/2010, ve znění zákona č. 148 ze dne 14. září 2011 (GURI č. 216, ze dne 16. září 2011, s. 1), upravuje průběh mediačního řízení. Tento článek stanoví:

„1. Po podání žádosti o mediaci ustanoví odpovědná osoba organizace poskytující mediační služby mediátora a určí první setkání mezi stranami nejpozději patnáct dnů po podání žádosti. […]

[…]“

12 Článek 11 nařízení č. 28/2010 stanoví:

„1. Pokud je dosaženo smírné dohody, mediátor vyhotoví zápis, jehož přílohou je znění samotné dohody. Pokud nedojde k dohodě, mediátor může vypracovat návrh smíru. V každém případě mediátor vypracuje návrh smíru, jestliže ho o to strany souhlasně požádají v jakémkoli okamžiku řízení. Před vypracováním návrhu mediátor informuje strany o možných důsledcích vyplývajících z článku 13.

[...]

4. Pokud ke smíru nedojde, mediátor vypracuje zápis, v němž uvede návrh; zápis podepisují strany sporu a mediátor, který osvědčí pravost podpisu stran nebo jejich nezpůsobilost k podpisu. V tomto zápisu mediátor uvede i skutečnost, že se některá ze stran nezúčastnila mediačního řízení.“

13 Článek 13 uvedeného nařízení, který se týká nákladů řízení, stanoví:

„1. Pokud opatření, kterým se končí soudní řízení, plně odpovídá obsahu návrhu, soud vyloučí náhradu nákladů vzniklých účastníku řízení, který měl ve věci úspěch a který návrh odmítl, za období následující po vypracování návrhu a uloží mu náhradu nákladů účastníka řízení, který neměl ve věci úspěch, za stejné období, jakož i zaplacení další částky do státní pokladny ve výši odpovídající jednotnému poplatku. Použijí se články 92 a 96 občanského soudního řádu [Codice di procedura civile]. Ustanovení tohoto odstavce se použijí rovněž na náhradu výdajů mediátora a odměnu znalce podle čl. 8 odst. 4.

2. Pokud opatření, kterým se končí soudní řízení, neodpovídá zcela obsahu návrhu, může soud, jestliže jsou dány vážné a výjimečné důvody, přesto vyloučit náhradu nákladů vynaložených stranou, která měla ve věci úspěch, pokud jde o náhradu výdajů mediátora a odměnu znalce podle čl. 8 odst. 4.“

Ministerská vyhláška č. 180/2010

14 Italská vláda přijala ministerskou vyhlášku č. 180 ze dne 18. října 2010, ve znění ministerské vyhlášky č. 145 ze dne 6. července 2011 (dále jen „ministerská vyhláška č. 180/2010“). Pro účely této věci článek 16 ministerské vyhlášky č. 180/2010 stanoví:

„1. Náhrada nákladů zahrnuje výdaje spojené se zahájením řízení a náklady mediace.

2. Výdaje spojené se zahájením řízení v rámci celkové náhrady činí pro každého účastníka řízení 40 eur; tuto částku uhradí žadatel o mediaci při podání žádosti o mediaci a účastník vyzvaný k mediaci při jeho vstoupení do mediačního řízení.

3. Náklady mediace činí pro každého účastníka řízení částku uvedenou v tabulce A, která je přílohou této vyhlášky.

4. Maximální částka nákladů mediace pro každý referenční stupeň, jak je stanovena v této tabulce A:

a) může být zvýšena nanejvýš o jednu pětinu v případě zvláštního významu, složitosti nebo obtížnosti věci;

b) se zvýší nanejvýš o jednu čtvrtinu v případě úspěchu mediace;

c) se zvýší o jednu pětinu v případě vypracování návrhu podle článku 11 legislativního nařízení [č. 28/2010];

d) ve věcech podle čl. 5 odst. 1 legislativního nařízení [č. 28/2010] se sníží o jednu třetinu pro prvních šest stupňů a o jednu polovinu v ostatních případech, s výjimkou snížení podle písmene e) tohoto odstavce, přičemž se neuplatní žádné jiné zvýšení podle tohoto článku s výjimkou zvýšení stanoveného podle písmene b) tohoto odstavce;

e) se sníží na 40 eur pro první stupeň a na 50 eur pro všechny další stupně, přičemž použití ustanovení písmene c) tohoto odstavce tím není dotčeno, pokud se žádná z protistran strany sporu, která dala podnět k mediaci, neúčastní řízení.

[…]

14. Od minimálních částek náhrad pro každý referenční stupeň, jak jsou stanoveny v tabulce A, která tvoří přílohu této vyhlášky, je možné se odchýlit.“

15 Tabulka A, uvedená v čl. 16 odst. 4 ministerské vyhlášky č. 180/2010, stanoví:

Hodnota sporu	Náklady (pro každou stranu) sporu
do 1 000 eur	65 eur
od 1 001 eur do 5 000 eur	130 eur
od 5 001 eur do 10 000 eur	240 eur
od 10 001 eur do 25 000 eur	360 eur
od 25 001 eur do 50 000 eur	600 eur
od 50 001 eur do 250 000 eur	1 000 eur
od 250 001 eur do 500 000 eur	2 000 eur
od 500 001 eur do 2 500 000 eur	3 800 eur
od 2 500 001 eur do 5 000 000 eur	5 200 eur
nad 5 000 000 eur	9 200 eur

Spor v původním řízení a předběžné otázky

16 Ciro Di Donna podal žalobu proti společnosti SIMSA, kterou se domáhá, aby jí byla uložena náhrada škody způsobené na jeho automobilu vysokozdvižným vozíkem ve vlastnictví této společnosti. Jak vyplývá ze spisu, SIMSA skutkové okolnosti nepopírala, avšak požádala o odročení prvního jednání, aby mohla navrhnout vstup do řízení pojišťovny, se kterou uzavřela smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu. V této souvislosti nicméně tvrdila, že předtím, než bude moci vstup této pojišťovny do řízení navrhnout, je třeba, aby byl spor podroben obligatornímu mediačnímu řízení stanovenému legislativním nařízením č. 28/2010.

17 Předkládající soud má za to, že toto nařízení se na skutkové okolnosti v původním řízení vztahuje, jelikož smluvní vztah mezi společností SIMSA a pojišťovnou, která byla vyzvána, aby vstoupila do řízení, spadá do oblasti pojištění, pro kterou je mediační řízení na základě čl. 5 odst. 1 tohoto nařízení povinné pod sankcí nepřípustnosti soudní žaloby. Giudice di pace di Mercato San Severino si nicméně klade otázku, zda je pro účely stanovení data dalšího jednání třeba zohlednit lhůtu 45 dní stanovenou pro vstup do řízení, nebo i čtyřměsíční lhůtu nezbytnou pro průběh mediačního řízení. Kromě toho předkládající soud sdílí pochybnosti společnosti SIMSA týkající se slučitelnosti ustanovení legislativního nařízení č. 28/2010 s unijním právem.

18 Za těchto okolností se Giudice di pace di Mercato San Severino rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„Brání články 6 a 13 [Evropské] úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, článek 47 Listiny základních práv Evropské unie […], směrnice […] 2008/52[…], obecná zásada unijního práva na účinnou právní ochranu a obecně unijní právo jako celek tomu, aby v některém z členských států Evropské unie byla zavedena taková právní úprava, jako je právní úprava obsažená v legislativním nařízení č. 28/2010 a ministerské vyhlášce č. 180/2010, […] podle které:

1) soud může v následném soudním řízení vyvodit důkazy v neprospěch účastníka řízení, který se bez řádného důvodu nezúčastnil obligatorního mediačního řízení;

2) soud musí vyloučit náhradu nákladů vzniklých účastníku řízení, který měl ve věci úspěch a který odmítl návrh smíru, vynaložených v období po vypracování návrhu smíru, a musí mu uložit náhradu nákladů vzniklých účastníku řízení, který neměl ve věci úspěch, za stejné období, jakož i zaplacení další částky do státní pokladny ve výši odpovídající již zaplacenému poplatku (jednotný poplatek), pokud se rozsudek vydaný v soudním řízení zahájeném po vypracování návrhu smíru plně shoduje s obsahem odmítnutého návrhu;

3) soud může z vážných a výjimečných důvodů vyloučit náhradu nákladů vzniklých účastníku řízení, který měl ve věci úspěch, v rozsahu náhrady výdajů mediátora a odměny znalce, i když rozhodnutí, kterým se končí řízení, zcela neodpovídá obsahu návrhu;

4) soud musí účastníku řízení, který se bez řádného důvodu nezúčastnil mediačního řízení, uložit povinnost zaplatit do státní pokladny částku odpovídající výši jednotného poplatku za soudní řízení;

5) mediátor může, nebo dokonce musí, vypracovat návrh smíru i bez dohody účastníků řízení nebo i v případě neúčasti stran na mediaci;

6) lhůta, v níž má být pokus o mediaci ukončen, může dosáhnout až čtyř měsíců;

7) i po uplynutí lhůty čtyř měsíců od začátku mediace je možné podat žalobu teprve poté, co byl u kanceláře organizace poskytující mediační služby získán zápis o chybějící dohodě vyhotovený mediátorem, který uvádí odmítnutý návrh;

8) není vyloučeno, že může dojít k opakovaným mediačním řízením – s následným prodloužením doby potřebné k ukončení sporu – pokaždé, když byly v průběhu soudního řízení, které mezitím začalo, legitimně podány nové návrhy;

9) náklady obligatorního mediačního řízení jsou minimálně dvakrát vyšší než náklady soudního řízení, kterému se mediační řízení snaží předejít, a tento nepoměr se exponenciálně zvyšuje s rostoucí hodnotou sporu (takže náklady mediace mohou dosáhnout až šestinásobku nákladů soudního řízení) nebo s rostoucí obtížností sporu (v posledně zmíněném případě je nezbytné ustanovit znalce, jehož náklady hradí účastníci řízení, který pomáhá mediátorovi ve sporech vyžadujících zvláštní odborné znalosti, ačkoli posudek vyhotovený znalcem nebo jím získané informace nemohou být použity v následném soudním řízení)?“

Vývoj po předložení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

19 V návaznosti na žádost Soudního dvora o objasnění důvodů, proč je projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce nezbytná pro rozhodnutí sporu v původním řízení, předkládající soud v odpovědi ze dne 9. března 2012 uvedl, že v případě, že Soudní dvůr rozhodne, že vnitrostátní právní úprava je neslučitelná s unijním právem, tento soud bude povinen nepředložit spor v původním řízení k mediačnímu řízení, což má důsledky pro výpočet lhůt pro stanovení jednání.

20 Dne 24. října 2012 vydal Corte costituzionale (ústavní soud) rozsudek č. 272/2012, kterým byly některé články legislativního nařízení č. 28/2010 prohlášeny za protiústavní, mimo jiné čl. 5 odst. 1, čl. 8 odst. 5, jakož i článek 13, s výjimkou odkazu na články 92 a 96 občanského soudního řádu, které však nejsou ve věci v původním řízení relevantní.

21 Z uvedeného rozsudku zejména vyplývá, že v důsledku zjištění protiústavnosti čl. 5 odst. 1 legislativního nařízení č. 28/2010 není již předcházející zahájení mediačního řízení v Itálii podmínkou přípustnosti soudní žaloby a účastníci řízení již napříště nemusejí provádět mediační řízení.

22 Dopisem ze dne 14. prosince 2012 kancelář Soudního dvora požádala předkládající soud, aby uvedl, jaký dopad má rozsudek č. 272/2012 na vnitrostátní spor, který je před ním projednáván, a na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

23 Předkládající soud odpověděl dopisem ze dne 17. ledna 2013, že zachovává svou žádost o rozhodnutí o předběžné otázce. Uvedený soud nicméně nezaujal stanovisko k dopadu uvedeného rozsudku na rozhodnutí, které bude vydáno v původním řízení, ani na relevanci předběžných otázek položených Soudnímu dvoru.

K žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

24 Podle ustálené judikatury Soudního dvora je v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy, zavedené článkem 267 SFEU, pouze věcí vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání rozsudku, tak relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. Proto je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout, jestliže se položené otázky týkají výkladu unijního práva (viz zejména rozsudky ze dne 15. prosince 1995, Bosman, C-415/93, Recueil, s. I-4921, bod 59; ze dne 13. března 2001, PreussenElektra, C-379/98, Recueil, s. I-2099, bod 38, a ze dne 9. prosince 2010, Fluxys, C-241/09, Sb. rozh. s. I-12773, bod 28).

25 Nicméně Soudní dvůr rovněž uvedl, že mu ve výjimečných případech přísluší přezkoumat podmínky, za nichž byl dotázán vnitrostátním soudem, za účelem ověření své vlastní pravomoci. Soudní dvůr může odmítnout rozhodnout o žádosti předložené vnitrostátním soudem pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém, nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (viz zejména výše citovaný rozsudek PreussenElektra, bod 39; rozsudky ze dne 23. dubna 2009, Rüffler, C-544/07, Sb. rozh. s. I-3389, bod 38; ze dne 19. listopadu 2009, Filipiak, C-314/08, Sb. rozh. s. I-11049, bod 42, a ze dne 26. února 2013, Melloni, C-399/11, bod 29).

26 Je proto třeba připomenout, že podle ustálené judikatury ze znění a systematiky článku 267 SFEU vyplývá, že řízení o předběžné otázce předpokládá, že před vnitrostátními soudy skutečně probíhá spor, v jehož rámci mají vnitrostátní soudy vydat rozhodnutí, které je způsobilé vzít do úvahy rozsudek o předběžné otázce (v tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 20. ledna 2005, García Blanco, C-225/02, Sb. rozh. s. I-523, bod 27 a citovaná judikatura).

27 Ve věci v původním řízení však v důsledku rozsudku Corte costituzionale ze dne 24. října 2012 již není vnitrostátní právní úprava použitelná na spor v původním řízení ta, která byla vzata v úvahu v rámci žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce (obdobně viz výše citovaný rozsudek Fluxys, bod 32). V důsledku uvedeného rozsudku, kterým byla některá ustanovení legislativního nařízení č. 28/2010 prohlášena za neslučitelná s Ústavou, byla totiž tato ustanovení odstraněna z vnitrostátního právního řádu.

28 Předkládající soud sice v dopise ze dne 17. ledna 2013 uvedl, že si přeje zachovat svou žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, neupřesnil však, v čem jsou jeho předběžné otázky nadále relevantní pro rozhodnutí sporu v původním řízení.

29 Jak přitom uvedla generální advokátka v bodech 20 a 23 svého stanoviska, všech devět předběžných otázek zaslaných Soudnímu dvoru má nyní hypotetickou povahu.

30 První čtyři otázky se totiž týkají slučitelnosti právní úpravy, která umožňuje soudu zaprvé použít důkazy v neprospěch účastníka řízení, který se bez řádného důvodu nezúčastnil obligatorního mediačního řízení, a uložit mu povinnost zaplatit částku do státní pokladny ve výši odpovídající jednotnému poplatku za soudní řízení, s unijním právem (čl. 8 odst. 5 legislativního nařízení č. 28/2010) a zadruhé vyloučit náhradu nákladů vzniklých účastníku řízení, který měl ve věci úspěch a který návrh smíru odmítl, a uložit mu náhradu nákladů na mediační řízení (článek 13 tohoto nařízení). Tyto otázky tak odkazují výlučně na ustanovení, která byla prohlášena za protiústavní. Za těchto podmínek se uvedené otázky staly bezpředmětnými v důsledku nastalých změn týkajících se použitelnosti sporných vnitrostátních ustanovení.

31 Pokud jde o posledních pět otázek týkajících se průběhu mediačního řízení, lhůt pro jeho provedení, jakož i nákladů na něj, je třeba, podobně jako bylo konstatováno v bodě 27 tohoto rozsudku, poukázat na to, že vnitrostátní právní rámec, do něhož zapadá spor v původním řízení, již není ten, který je popsán vnitrostátním soudem v jeho předkládacím rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že čl. 5 odst. 1 legislativního nařízení č. 28/2010 byl shledán protiústavním, nejsou účastníci řízení napříště povinni účastnit se mediačního řízení. Proto již uvedené otázky, jak uvedla generální advokátka v bodě 29 svého stanoviska, nejsou relevantní pro účely rozhodnutí, které bude vydáno v původním řízení.

32 Z toho s ohledem na vývoj sporu před předkládajícím soudem vyplývá, že z hlediska použitelného práva již Soudní dvůr není v postavení, ve kterém by mohl rozhodnout o otázkách, které mu jsou položeny (v tomto smyslu viz výše citovaný rozsudek Fluxys, bod 34).

K nákladům řízení

33 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Na předběžné otázky položené rozhodnutím Giudice di pace di Mercato San Severino (Itálie) ze dne 21. září 2011 ve věci C-492/11 již není namístě odpovídat.

Podpisy.